

## I

Коли я дівчиськом малим була,  
у вісім чи дев'ять літ,-

Збирала квіти я у садку,  
бавилась біля воріт.

Бамбуковий коник... На ньому тоді  
до мене ти приїздив.

Як гарно було сваритися нам  
за гілочку диких слив!

Ми разом жили у селі Чангань,  
давно вже минув той час,-

Маляток двоє малих — ні журби  
не знали ми, ні образ.

## II

В чотирнадцять років мене ти взяв,  
тепер я навіки твоя.

Мале дівчисько, в ті давні дні  
тебе соромилась я.

Від тебе я довго — цілий рік —  
ховалася по кутках.

Ти кликав мене, а я не йшла,  
тремтіла і билась, мов птах.

Розправила брови, коли мені  
минуло п'ятнадцять літ,

І вперше відчула, що на тобі  
для мене зійшовся світ.

Нехай же буду я вірна тобі,  
мов той підмурок — стіні.

О, тільки б з вежі не довелось  
тебе виглядати мені!

Мені шістнадцять, а ти подавсь  
надовго в далеку путь.

В міжгір'ї Цюйтан реве потік  
і скелі стіною встають.

У п'ятому місяці в ті краї  
нелегко конем пройти,-

Там свище вітер і мавпи кричать,  
і в кризі гірські хребти.

### III

Давно вже не видно твоїх слідів  
на стежці біля воріт.

Зеленим мохом, неначе сном,  
укрився й поріс твій слід.

Зеленого моху ані скосить,  
ані конем стравить,-

Осінній вітер в похилих кущах  
пожовклим листям шумить.

У восьмому місяці знов до нас  
метелики прилетять,-

По двоє літають вони в саду  
і крильцями тріпотять.

Як гірко дивитись мені на них —  
одна я, завжди одна,

І в'яне мій цвіт, і ста?ріюсь я,  
й не диво, що я смутна.

#### IV

Та рано чи пізно додому ти  
прибути маєш з Саньба,-

Цієї звістки зо дня на день  
чекає твоя раба.

Я вийду з дому назустріч тобі,  
чи дощ впаде, чи роса,-

Далека дорога, а я пройду  
хоч би й до Чанфинса.

#### V

Коли я в своїй світличці жила  
дівчиськом ще молодим,

Байду? же до того мені було,  
чи в світі вітер, чи дим.

А вийшла заміж — змінився світ,  
і ранки, і вечори,

Не знаю, що? мені принесуть  
на крилах своїх вітри.

Я знаю південний вітер,— дме  
у п'ятому місяці він,-

З тим вітром, мабуть, мій чоловік  
вітрила підняв на Балін.

Західний вітер вітрила човнів  
у восьмому місяці рве,-

Можливо, з тим вітром мій чоловік  
тепер по Янцзи пливе.

Але чи та? зустрічає тебе,  
чи інша приймає даль,-

Короткі зустрічі в нас, а по них  
безмірно довга печаль.

Скажений вітер бився й ревів  
всю ніч, наче довгий вік.

А мій подорожній, де він тепер  
блукає, мій чоловік?

Коли б до мене тебе приніс  
легкий, наче хмара, кінь,-

Я стріла б тебе на схід від Ланьчжу,  
де води вкриває тінь.

Мов вірних качечок пара — юньянь,  
у лузі б ми ізійшлись,

Мов двоє пташок на зеленій парчі,-  
і все було б, як колись.

Та ти далеко, а дні пливуть...  
Як жаль мені юних літ!

Мені шістнадцять — моя краса  
неначе персика цвіт.

О, чом я заміж пішла за купця!  
Одна я ночі й дні...

Спливає вода — і сумно мені,  
вітер — і сумно мені.